

ÎNCHEIERE

07 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul AAAAA, avocatul Ina Țmocno, împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 08 august 2017

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de AAAAA împotriva lui BBBB, intervenienții accesorii Direcția asistență socială și protecția familiei or. Telenești și Direcția asistență socială și protecția familiei or. Ocnița cu privire la decăderea din drepturile părintești,

c o n s t a ț ă:

La 30 ianuarie 2017, AAAAA a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui BBBB, intervenienți accesorii Direcția asistență socială și protecția familiei or. Telenești și Direcția asistență socială și protecția familiei or. Ocnița cu privire la decăderea din drepturile părintești.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin hotărîrea Judecătoriei Telenești din 11 octombrie 2011 s-a încasat de la pîrît pensie alimentară pentru întreținerea copilului minor, XXXXX, a.n.XXXXX, în mărime de $\frac{1}{4}$ cotă-parte din toate tipurile de venit începînd cu 18 iulie 2011 pînă la atingerea majoratului de către copil.

Sușține că la 26 noiembrie 2012 a fost desfăcută căsătoria încheiată cu BBBB, iar la 05 ianuarie 2016 s-a recăsătorit cu ZZZZZ.

Menționează că, nu este angajată în cîmpul muncii, iar copilul locuiește cu dînsa, pîrîtul eschivîndu-se de la exercitarea obligațiilor părintești, acumulînd în acest sens restanță la pensia de întreținere a copilului minor în sumă de 13115 lei.

Afirmă că, în situația în care familia s-a destrămat atunci cînd copilul minor se afla la o vîrstă fragedă și ținînd cont de particularitățile de dezvoltare a copiilor la vîrsta preșcolară, actualmente fiica sa nu-l identifică și nu-l recunoaște pe BBBB ca fiindu-i tată.

Consideră că, tatăl minorului se eschivează de la exercitarea obligațiilor părintești, deoarece nu contribuie nici într-o măsură la dezvoltarea fizică, intelectuală și spirituală a copilului, fapt ce determină decăderea din drepturile părintești a pîrîtului față de copilul minor, iar reclamanta este aptă de a crea și a asigura condiții

mai favorabile pentru creșterea și dezvoltarea copilului.

În urma completării cerințelor din acțiune, solicită decăderea din drepturile părintești a lui BBBB, modificarea cuantumului pensiei de întreținere încasată de la BBBB în baza hotărârii Judecătorei Telenești din 11 octombrie 2011, cu încasarea pensiei de întreținere a copilului minor în mărime de 971 de lei lunar, începând cu data depunerii acțiunii și pînă la atingerea majoratului de către copil și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Edineț din 02 martie 2017 s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată a AAAAA împotriva lui BBBB, intervenienții accesorii Direcția asistență socială și protecția familiei or. Telenești și Direcția asistență socială și protecția familiei or. Ocnița cu privire la decăderea din drepturile părintești. S-a modificat cuantumul pensiei de întreținere a copilului minor, stabilit prin hotărârea Judecătorei Telenești din 11 octombrie 2011, prin care s-a încasat de la BBBB în beneficiul AAAAA pensie de întreținere a copilului minor XXXX, născută la XXXX în mărime de $\frac{1}{4}$ din câștigul lunar. S-a stabilit pensia de întreținere a copilului minor XXXX, născută la XXXX care urmează a fi încasată de la BBBB în beneficiul AAAAA în mărime de 971 de lei lunar, începând cu 02 martie 2017 pînă la majoratul copilului. S-a încasat de la BBBB în folosul statului taxa de stat în mărime de 978,69 de lei. S-a încasat de la BBBB în beneficiul AAAAA cheltuielile de judecată în mărime de 2105 lei. S-a restituit din bugetul de stat în beneficiul AAAAA taxa de stat în mărime de 105 lei ca achitată în plus.

În susținerea poziției, prima instanță a reținut că, tatăl copilului minor a contribuit la întreținerea acestuia în limitele cuantumului stabilit de lege, iar art.67 lit.h) din Codul familiei nu își regăsește temeiul legal în speță, întrucît nu au fost reflectate și motivate alte temeuri reale de decădere din drepturile părintești a pîrîtului.

În partea încasării pensiei de întreținere a copilului minor, prima instanță a reținut că pîrîtul a acceptat suma solicitată de către reclamantă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 08 august 2017 s-a respins apelul declarat de AAAAA și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La 27 septembrie 2017, reprezentantul AAAAA, avocatul Ina Țmocno a depus cerere de recurs (înregistrată în Curtea Supremă de Justiție la 25 septembrie 2017) împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 08 august 2017, solicitînd casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe în partea respingerii cererii de decădere din drepturile părintești, cu pronunțarea în această parte a unei hotărîri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale cauzei și a susținut că, instanțele inferioare au interpretat în mod eronat legea, deoarece nu au fost constatate și elucidate circumstanțele importante ale pricinii.

Consideră că, intimatul s-a eschivat și continuă să se eschiveze de la îndeplinirea obligațiilor părintești în sensul art. 67 din Codul familiei.

Susține că, instanțele inferioare nu au luat în considerare probele prezentate care confirmă că intimatul achită pensia de întreținere, iar aceasta din urmă constituie temei pentru decăderea din drepturile părintești.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele.

Conform art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate reține că decizia Curții de Apel Bălți din 08 august 2017 (f.d.87-91) a fost recepționată de AAAAA la 29 august 2017, fapt confirmat prin avizul de recepție nr.DS318081989AR (f.d.97), iar cererea de recurs a fost predată oficiului poștal la 22 septembrie 2017, ce reiese din amprenta sigiliului aplicată pe plic (f.d.108). Din circumstanțele descrise, se conchide că calea de atac a fost exercitată în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele inferioare nu au luat în considerare probele prezentate care confirmă că intimatul nu achită pensia de întreținere, iar aceasta din urmă constituie temei pentru decăderea din drepturile părintești, nu pot fi reținute, deoarece poartă un caracter declarativ, însă pentru decăderea din drepturile părintești pe motivul eschivării de la plata pensiei de întreținere instanța de recurs notează că este necesară existența unor probe concludente și pertinente care ar demonstra cu certitudine că părintele (părinții) se eschivează cu rea-credință, inclusiv cu viclenie, de la plata pensiei de întreținere, respectiv instanțele inferioare au dat o apreciere justă circumstanțelor cauzei, reținând că nu au fost motivate temeiurile de decădere din drepturile părintești față de copilul minor, iar temeiurile indicate în art.67 din Codul familiei nu pot fi aplicate speței.

Completul conchide că, eschivarea de la exercitarea obligațiilor părintești include acțiunile sau inacțiunile sistematice ale părinților care pun în pericol sănătatea fizică și psihică a copilului, dezvoltarea lui morală, asigurarea condițiilor de trai și materiale, primejduiesc învățătura și instruirea copilului, respectiv, reprezentantul recurentului urma să probeze că tatăl copilului minor nu și-a exercitat obligațiile părintești.

Instanța de recurs notează că, potrivit jurisprudenței CEDO în cauza *Gnahore împotriva Franței*, (cererea nr. 40031/98, §59), Curtea subliniază totuși că interesul copilului prezintă un dublu aspect: pe de o parte, să le garanteze copiilor o evoluție într-un mediu sănătos; pe de altă parte, să mențină legăturile acestora cu familia, cu excepția cazului în care aceasta s-a arătat a fi nedemnă, deoarece distrugerea acestei legături determină ruperea copilului de rădăcinile sale (*Maumousseau și Washington împotriva Franței*, nr. 39388/05, §67). Respectiv, instanțele inferioare au ținut cont de raționamentele analizate, fiind aplicate just în cauza respectivă.

Prin urmare, instanțele inferioare au elucidat toate circumstanțele importante ale cauzei, acestea fiind examinate prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art.118 din aceeași lege, dând o apreciere justă acestora.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel și a hotărîrii primei instanțe.

Mai mult, completul de admisibilitate relevă că AAAAA a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, se prezumă că participanții au reușit să pună în

discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67).

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul de admisibilitate concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul AAAAA, avocatul Ina Țmocno, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul AAAAA, avocatul Ina Țmocno se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță